

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПОДАТКОВИХ ОРГАНІВ ЩОДО АДМІНІСТРУВАННЯ ПОДАТКІВ

**ТЕРЕМЕЦЬКИЙ Владислав Іванович - кандидат юридичних наук, доцент
кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПМК ХНУВС**

**ДЕМЕНКО Олександр Євгенович - здобувач кафедри адміністративного,
фінансового та інформаційного права ННІПМК ХНУВС**

УДК 351.713 (477)

В статті досліджено нормативні основи діяльності податкових органів по адмініструванню податків. Установлено, що адміністративно-правове регулювання діяльності податкових органів здійснюється на основі сукупності взаємопов'язаних груп нормативних актів різної юридичної сили. Предложено удосконалити та оптимізувати податкове законодавство в напрямку більш детального та повного правового регулювання діяльності податкових органів по адмініструванню податків.

Ключові слова: *податки, адміністрування податків, податкові органи, нормативні основи діяльності.*

Важливим інструментом підтримки фінансової безпеки держави є адміністрування податків, ефективне здійснення якого покликане забезпечити повноту і своєчасність податкових надходжень до бюджетів усіх рівнів. Значною мірою від ефективності адміністрування податків залежить і фінансова ефективність податків.

Результати виконавчо-розпорядчої діяльності у сфері адміністрування податків обумовлені злагодженим функціонуванням податкових органів, передумовою якого є досконале правове регулювання їх діяльності. Аналіз законодавства і практики роботи податкових органів України дає підстави стверджувати, що наявні недоліки в їхній діяльності обумовлені частими змінами в законодавстві, які істотно впливають

на характер їх функціонування. Тому виникає необхідність у проведенні наукового дослідження діяльності місцевих податкових органів, які є провідним елементом у механізмі реалізації державою фінансової та економічної політики.

Окремі аспекти правового регулювання діяльності податкових органів щодо адміністрування податків розглядалися у працях В. Л. Андрущенка, О. М. Бандурки, О. О. Бандурки, А. В. Головача, О. Д. Данілова, В. Ф. Ковалюка, Т. О. Проценка, С. М. Попової, В. І. Теремецького, Н. М. Ткаченка та інших вчених. Утім, ураховуючи наявність значної кількості наукових публікацій з цієї проблематики, багато питань у цій сфері ще не дістали належного осмислення, залишаючись дискусійними. До того ж, на жаль, і нині в нашій країні показники ефективності роботи податкових органів є недостатньо високими, а витрати на здійснення адміністрування податків продовжують залишатися значними.

Метою цієї статті є дослідження правового регулювання діяльності податкових органів щодо адміністрування податків і розробка пропозицій його вдосконалення.

Становлення, адміністрування, реформування системи оподаткування здійснюється в рамках і під постійною дією права. Центральне місце в системі правового впливу посідає правове регулювання, яке здійснюється за допомогою особливих правових засобів, передбачених законом. Правове регулювання реалізовується через

формування нормативної основи і визначається через юридичні засоби та способи спрямування суспільно корисної діяльності в потрібному напрямку для досягнення поставлених цілей.

Адміністративно-правове регулювання податкових відносин являє собою сукупність взаємопов'язаних груп нормативних актів різної юридичної сили: конституційного, законодавчого та підзаконного [21, с. 68].

Правовою основою регулювання будь-яких відносин, у тому числі і податкових, є Конституція України [4]. У ній закріплено принципові положення, на яких будується податкове законодавство і загальні засади діяльності всіх органів державної влади. Основний Закон є своєрідною нормативною програмою розвитку держави і суспільства. Положення, закріплені в Конституції України, завжди є первинними й установчими стосовно інших правових норм. Вони містять загальні приписи, які визначають основні засади регулювання найбільш важливих суспільних відносин, зокрема основні засади політики державних органів у сфері економіки. Крім того, норми Конституції України, будучи основним джерелом податкового права, безпосередньо регулюють деякі податкові відносини (наприклад, ст. 67 зобов'язує кожного сплачувати податки і збори в порядку та розмірах, установлених законом тощо). Тому податкові відносини за своїм змістом є конституційними, організаційно-владними і майновими відносинами [22, с. 395].

Податкові органи в процесі адміністрування податків мають здійснювати свою діяльність на основі ст. 3 Конституції України, відповідно до якої людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Важливими в процесі виконавчо-розпорядчої діяльності податкових органів є положення ст. 19 Конституції України, в

якій закріплено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Зазначене положення є вимогою законності, яка поширюється і на діяльність податкових органів.

Таким чином, Конституція України закріплює низку норм-принципів, які визначають фундамент законодавчого впливу на податкові відносини та містять приписи, на які повинне спиратися все податкове законодавство [5, с. 84]. Однак, важливо зазначити, що в регулюванні податкових відносин, беруть участь лише деякі статті Конституції України.

Адміністративно-правове регулювання здійснюється в різних формах, головною серед яких є закон. У законах визначаються загальні нормативні положення адміністративно-правового регулювання, які поширюються на всіх суб'єктів права, охоплюють різні види та рівні правового регулювання. За своїм змістом і наслідками реалізації закони не завжди досягають бажаного правового впливу, і тоді законодавцю доводиться в такий закон вносити зміни і доповнення. Зміна правової норми як наслідок може викликати виникнення, припинення або зміну правовідносин між суб'єктами права. «Найбільш непопулярними змінами правових норм в нашій державі є безсистемні і безпідставні зміни податкового законодавства, що свідчить про взаємозалежність елементів правового регулювання і водночас демонструє, що правове регулювання – дійсно цілісна, єдина система. Вона має необхідну стійкість, органічність, упорядкованість [9, с. 233]».

Організація і діяльність органів виконавчої влади, основи державної служби визначаються виключно законами України (п. 12 ч. 1 ст. 92 Конституції України). Вони є основними актами, за допомогою яких здійснюється правове регулювання виконавчо-розпорядчої діяльності у сфері адміністрування податків, адже у підґрунті діяльності податкових органів лежить дія адміністративно-правових норм, серед яких провідна роль належить законам.

Податкові закони утворюють складну і багатофункціональну систему забезпечення прибутковості національних бюджетів, де кожна норма розвивається залежно від планованої і поточної податкової політики й практики виконання бюджету [10, с. 30]. Таким чином, податкові закони є фактичним початком, формою здійснення правового регулювання податкових відносин [2, с. 81].

Підкреслюючи значення закону в системі правового регулювання діяльності місцевих податкових органів щодо адміністрування податків, необхідно зауважити, що під терміном «закон» доцільно розуміти всі нормативні акти, які мають юридичну чинність закону, або, інакше кажучи, законодавчі акти [23, с. 105]. Регламентация діяльності податкових органів щодо адміністрування податків на законодавчому рівні необхідна у зв'язку з публічно-правовим характером податкових правовідносин, що характеризуються нерівністю суб'єктів і наявністю як одного з них органу публічної влади [21, с. 97].

Центральне місце в механізмі адміністративно-правового регулювання податкових відносин посідають закони та інші законодавчі акти України. Насамперед це Податковий кодекс України, що регулює відносини, які виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема, визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства [11]. Податковим кодексом України визначаються функції та правові основи діяльності податкових органів. У цьому акті поєднуються матеріальні й процесуальні сторони регулювання податкової системи, всі аспекти справляння податків та зборів [8, с. 8].

У зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України змінилась система оподаткування, кількість податків зменшилась майже у двічі [6, с. 282], певною мірою уне-

можливилось ухилення від сплати податків. Також відбулося зменшення податкового навантаження на бізнес-середовище, спрощення адміністративних процедур і вдосконалення процедур адміністрування податків [12, с. 47].

Порядок адміністрування податків на законодавчому рівні регламентується у розділі II «Адміністрування податків, зборів (обов'язкових платежів)» Податкового кодексу України. Аналіз положень цього кодифікованого акту дозволяє зробити висновки, що підходи законодавця до його побудови містять значну кількість помилок і прогалин. Податковий кодекс України як єдиний кодифікований акт, що регулює таку важливу сферу публічно-правових відносин, як справляння податків та зборів, має детально і чітко визначати порядок адміністрування податків. Однак його положення не містять легального визначення поняття «адміністрування податків», не закріплюють принципів, на яких має ґрунтуватися ця діяльність, форм і методів її здійснення [23, с. 108].

Така побудова правових норм свідчить про порушення правил законодавчої техніки, зокрема тих, які стосуються формулювання та закріплення поняттєво-категоріального апарату та конструкції правових норм. Структурування закону повинно бути логічним і послідовним, а зміст розділів відображати предмет правового регулювання. Порушення цих основних вимог законодавчої техніки зумовлює складнощі в процесі правозастосування, що негативно впливають на регулювання податкових відносин і, як наслідок, дискредитує органи державної влади [21, с. 228].

Нормами розділу II Податкового кодексу України фактично регулюються податкові процедури, які деталізують дії платників та контролюючих органів при справлянні податків і зборів. Йдеться про облік платників податків, організацію стосунків з ними (у тому числі в частині листування), визначення суми податкових чи грошових зобов'язань платника податку, порядок подання-приймання податкової звітності, сплати податків та зборів, погашення податкового боргу платників, по-

датковий контроль, оскарження рішень контролюючих органів та відповідальність за порушення податкового законодавства [7, с. 159].

У ст. 41 Податкового кодексу України законодавець визначає контролюючі органи та органи стягнення. До контролюючих органів належать органи державної податкової служби (далі – ДПС) (щодо податків, які справляються до бюджетів та державних цільових фондів, а також стосовно законодавства, контроль за дотриманням якого покладається на органи ДПС) та митні органи (щодо мита, акцизного податку, податку на додану вартість, інших податків, які відповідно до податкового законодавства справляються у разі ввезення (пересилання) товарів і предметів на митну територію України або територію вільної митної зони або вивезення (пересилання) товарів і предметів з митної території України або території вільної митної зони). Інші державні органи не мають права проводити перевірки своєчасності, достовірності, повноти нарахування та сплати податків, у тому числі на запит правоохоронних органів.

Важливо, щоб при реалізації повноважень різних державних органів у сфері оподаткування їх дії щодо платників податків не дублювалися. В іншому випадку виявлятиме себе дестимулюючий вплив адміністрування податків на економічну активність у країні. На це спрямовано низку передбачених норм, зокрема: 1) заборона (за будь-яких умов) на проведення перевірок своєчасності, достовірності, повноти нарахування та сплати податків іншими органами, крім податкових та митних; 2) розмежування повноважень між контролюючими органами; 3) концентрація компетенції щодо стягнення. Таким чином створюються передумови виключення дублювання функцій різних державних служб та забезпечення взаємодії контролюючих органів [7, с. 164].

Органами стягнення є виключно органи ДПС, які уповноважені здійснювати заходи щодо забезпечення погашення податкового боргу в межах їх повноважень, а також державні виконавці в межах своїх

повноважень. Стягнення податкового боргу за виконавчими написами нотаріусів не дозволяється.

На жаль, з прийняттям Податкового кодексу України практика постійного внесення до податкового законодавства змін, не припинилася, адже Кодекс переповнений суперечностями і колізіями, містить прогалини й норми, які можна тлумачити неоднозначно. Тому з метою вдосконалення окремих норм Податкового кодексу України та його узгодження з процесами, що відбуваються у суспільстві, до нього вже неодноразово вносилися зміни і доповнення. Водночас, іноді «прослідковується» лобіювання вузьких інтересів в частині розширення податкових пільг» [1].

Такий стан свідчить, по-перше, про відсутність чіткої податкової політики держави або про хибність існуючої, адже закони, що встановлюють нові або ж змінюють існуючі правовідносини у сфері оподаткування не повинні прийматися відповідно до поточних потреб у фінансуванні доходної частини бюджету, порушуючи при цьому принцип стабільності оподаткування, по-друге, про недостатню кількість проведених консультацій з фахівцями (юристами, аудиторами, бухгалтерами, експертами) і громадськістю (підприємцями, профспілками, професійними асоціаціями) перед його прийняттям, а по-третє – про недостатньо високий рівень законодавчої техніки (неузгодженість і суперечності у викладенні деяких нормативних положень), який породив хвилю критики [24, с. 78].

Отже, Податковий кодекс України поки що не виконує своє ключове завдання – формування ефективного та прогнозованого фіскального простору. Крім того, нестабільна фіскальна система підриває основу бюджетної моделі країни, провокує політичну незбалансованість і соціальну напруженість у суспільстві [25, с. 293]. Втім, перманентний процес доопрацювання норм Податкового кодексу України сприяє спрощенню адміністративних процедур, що гальмують розвиток підприємництва та виправленню колізій і суперечностей, що значно покращує існуючий бізнес-клімат.

До підзаконного рівня адміністративно-правового регулювання діяльності податкових органів щодо адміністрування податків належать такі нормативно-правові акти: Указ Президента України «Про Міністерство доходів і зборів України» від 18.03.2013 р. № 141/2013 [13], яким визначаються основні завдання та повноваження Міністерства доходів і зборів України тощо, Указ Президента України «Про деякі заходи з оптимізації системи центральних органів виконавчої влади» від 24.12.2012 р. № 726/2012 [14], Указ Президента України «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» [15], яким визначено програми заходів по кожному напрямку реформування державного управління, зокрема, «у напрямку законодавчого та підзаконного нормативно-правового забезпечення адміністративної реформи», Указ Президента України «Про Положення про Міністерство фінансів України» від 08.04.2011 р. № 446/2011 [16], у якому закріплено завдання та повноваження Міністерства фінансів України, як головного органу у системі центральних органів виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної фінансової, бюджетної, податкової, митної політики [17], Постанова Кабінету Міністрів України «Про реорганізацію деяких органів державної податкової служби, спеціалізованих митних органів та організацій» від 20.03.2013 р. № 228 [18], якою органи державної податкової служби, спеціалізовані митні органи та організації реорганізовано шляхом приєднання до Міністерства доходів і зборів, Постанова Кабінету Міністрів України «Про утворення територіальних органів Міністерства доходів і зборів» від 20.03.2013 р. № 229 [19], якою утворюються як юридичні особи публічного права територіальні органи Міністерства доходів і зборів тощо.

Важливе значення у правовому регулюванні діяльності місцевих податкових органів щодо адміністрування податків має Указ Президента України «Про Міністерство доходів і зборів України» від 18.03.2013 р. № 141/2013. Відповідно до цього указу Міністерство доходів і зборів є центральним ор-

ганом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Міністерство доходів і зборів України, згідно з п. 1 Положення про Міністерство доходів і зборів України від 18.03.2013 р. № 141/2013, є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань: 1) забезпечення формування єдиної державної податкової, державної митної політики в частині адміністрування податків і зборів, митних платежів та реалізації єдиної державної податкової, державної митної політики; 2) забезпечення формування та реалізації державної політики з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування; 3) забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері боротьби з правопорушеннями при застосуванні податкового та митного законодавства, а також законодавства з питань сплати єдиного внеску.

Міністерство доходів і зборів України відповідно до покладених на нього завдань: 1) визначає єдині методологічні засади складення звітності з податків і зборів, звітності з єдиного внеску та інших питань, що належать до його компетенції; 2) здійснює адміністрування податків і зборів, митних платежів, єдиного внеску; 3) контролює своєчасність подання платниками податків та єдиного внеску передбаченої законом звітності (декларації, розрахунки тощо), своєчасність, достовірність, повноту нарахування та сплати податків і зборів, єдиного внеску; 4) надає відповідно до закону в межах своїх повноважень адміністративні послуги; 5) здійснює контроль за додержанням податкового і митного законодавства, законодавства щодо адміністрування єдиного внеску та в межах своїх повноважень – іншого законодавства, контроль за додержанням якого покладено на Міністерство доходів і зборів України; 6) забезпечує достовірність та повноту обліку платників податків та єдиного внеску, суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, об'єктів оподаткування та об'єктів, пов'язаних з оподаткуванням; 7) забезпечує ведення обліку податків і зборів, єдиного внеску тощо.

Таким чином, Положення про Міністерство доходів і зборів України від 18.03.2013 р. № 141/2013 розширює коло повноважень податкових органів щодо адміністрування податків.

Свої повноваження Міністерство доходів і зборів України здійснює безпосередньо та через територіальні органи. До територіальних органів Міністерства доходів і зборів України належать його територіальні органи в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, міжрегіональні територіальні органи (повноваження яких поширюються на кілька адміністративно-територіальних одиниць), митниці, спеціалізовані департаменти та спеціалізовані органи Міністерства доходів і зборів України, державні податкові інспекції в районах, містах (крім міст Києва та Севастополя), районах у містах, об'єднані та спеціалізовані державні податкові інспекції (п. 7 Положення про Міністерство доходів і зборів України від 18.03.2013 р. № 141/2013).

Детальний перелік територіальних органів Міністерства доходів і зборів України, які утворюються відповідно до Указу Президента України «Про Міністерство доходів і зборів України» від 18.03.2013 р. № 141/2013, визначено Постановою Кабінету Міністрів України «Про утворення територіальних органів Міністерства доходів і зборів» від 20.03.2013 р. № 229.

Серед відомчих нормативних актів, які регулюють окремі питання адміністрування податків необхідно назвати наказ Міністерства фінансів України «Про затвердження Положення про реєстрацію фізичних осіб у Державному реєстрі фізичних осіб – платників податків» від 06.11.12 р. № 1147 [20], наказ ДПС України «Щодо створення нових та функціонування діючих ЦОПП» від 10.02.2012 р. № 109, яким було затверджено Концепцію створення та діяльності центрів обслуговування платників податків тощо [27]. Крім того, значну частину відомчих нормативних актів складають індивідуальні правові акти, контракти про прийняття на службу, посадові інструкції тощо [3, с. 38].

Відомча (міжвідомча) нормотворчість податкових органів, будучи формою їх

управлінської діяльності, призводить до того, що поряд із законом приймаються відомчі інструкції, листи, методичні рекомендації, телеграми, що роз'яснюють положення закону. На практиці податковими органами відомчі акти застосовуються як такі, що мають вищу юридичну чинність, ніж податкове законодавство. Іноді в них тлумачаться навіть норми інших галузей законодавства, що, безумовно, не належить до компетенції податкової служби чи Міністерства фінансів України. У результаті в деяких випадках податкові закони не застосовуються без відповідних відомчих документів, що роз'яснюють порядок і механізм їх застосування [21, с. 101].

Для уникнення у подальшому такої практики законодавцю слід забезпечити, щоб норми права, що містяться в податковому законодавстві, якомога правильніше, повніше й об'єктивніше відображали описувані явища або процес [2, с. 82]. Засобом досягнення цієї мети є вдосконалення та оптимізація податкового законодавства, яке має бути спрямоване на більш детальне та повне регулювання конкретних видів податкових правовідносин та відповідальності, а також більш чітке і досконале правове закріплення таких найважливіших інститутів податкового законодавства, як: 1) поняття, зміст і види податкових правовідносин, суб'єкти податкових правовідносин, об'єкти податкових правовідносин, підстави виникнення, зміни та припинення податкових правовідносин; 2) здійснення повноважень податковими органами та реалізації ними функцій щодо забезпечення податкового режиму; 3) захист прав власності та інших прав платників податків у податкових відносинах; 4) податкові зобов'язання (зокрема, зобов'язання щодо сплати податків, зобов'язання з повернення неправильно стягнутих податків, порука, гарантія, застава у забезпечення виконання податкових зобов'язань); 5) договори в податкових відносинах (особливо міжнародні договори про запобігання подвійного оподаткування) тощо [26, с. 132].

Отже, адміністративно-правове регулювання діяльності податкових органів щодо

адміністрування податків має наступні серйозні недоліки, які потребують усунення. Це – недосконалість юридичної техніки під час розробки податкових нормативних правових актів, існуючі неузгодженості й суперечності деяких правових норм, переважання відомчого підходу під час здійснення правового регулювання, відсутність законодавчого закріплення нормативно-правових актів з питань оподаткування як чіткої системи підпорядкованих актів, що мають різну юридичну силу тощо.

Закріплення й повна та детальна регламентація у Податковому кодексі України положень, які визначають порядок здійснення повноважень податковими органами та реалізації ними функцій щодо адміністрування податків, податкові зобов'язання (зокрема, зобов'язання щодо сплати податків, зобов'язання з повернення неправильно стягнутих податків, порука, гарантія, застава у забезпечення виконання податкових зобов'язань) дозволять здійснювати ефективне та раціональне правове регулювання діяльності податкових органів.

Перспективними у подальшому є наукове дослідження питань, пов'язаних із правовими актами управління податкових органів, адже вони визначають напрямки їх діяльності та способи досягнення цілей у сфері адміністрування податків.

Література

1. Виступ Президента України В. Ф. Януковича на відкритті десятої сесії Верховної Ради України шостого скликання 7 лютого 2012 р. [Електронний ресурс] / Прес-служба Президента України // Офіційне інтернет-представництво Президента України. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/news/22871.html>.

2. Горош Ю. В. Проблемы правового регулирования налоговых отношений в системе государственного управления : дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Горош Юлия Вадимовна ; Рос. акад. гос. службы при Президенте РФ. – М., 1998. – 145 с.

3. Клочко А. М. Кадрове забезпечення органів внутрішніх справ України : монографія / А. М. Клочко. – Х. : Золота миля, 2012. – 492 с.

4. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року, № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

5. Кучерявенко М. П. Податкове право України : підручник / М. П. Кучерявенко. – Х. : Право, 2012. – 528 с.

6. Мосьондз С. О. Залежність фінансових основ науки від реформування податкового законодавства України / С. О. Мосьондз // Митна справа. – 2011. – № 6 (78). – Ч. 2 : книга 1. – С. 281–285.

7. Науково-практичний коментар до Податкового кодексу України : в 3 т. : Т. 1 / кол. авт. ; [заг. ред. М. Я. Азарова]. – К. : Мін-во фінансів України ; Нац. ун-т ДПС України, 2010. – 448 с.

8. Основи інформаційної безпеки автоматизованої інформаційної системи державної податкової служби України : навчальний посібник / В. М. Росоловський, Г. Г. Анкудович, К. О. Катарноза, М. Ю. Шевченко ; за заг. ред. М. Я. Азарова. – Ірпінь : Акад. ДПС України, 2003. – 466 с.

9. Проценко Т. О. Правове забезпечення адміністрування податків та митних платежів : Монографія. – Ірпінь : Нац. акад. ДПС України, 2006. – 586 с.

10. Петрова Г. В. Налоговое право : учебник для вузов / Г. В. Петрова. – М. : Инфра-М ; Норма, 1997. – 271 с.

11. Податковий кодекс України : від 2 грудня 2010 р., № 2755-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011, № 13–14, № 15–16, № 17. – Ст. 112.

12. Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2012 році : щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. – К. : НІСД, 2012. – 256 с.

13. Про Міністерство доходів і зборів України : Указ Президента України : від 18.03.2013 р., № 141/2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/15534.html>.

14. Про деякі заходи з оптимізації системи центральних органів виконавчої влади Указ Президента України : від 24.12.2012 р., № 726/2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/15236.html>.

15. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні : указ Президента України : від 22.07.1998 р.,

АНОТАЦІЯ

У статті досліджено нормативні основи діяльності податкових органів щодо адміністрування податків. Встановлено, що адміністративно-правове регулювання діяльності податкових органів здійснюється на підставі сукупності взаємопов'язаних груп нормативних актів різної юридичної сили. Запропоновано вдосконалити й оптимізувати податкове законодавство в напрямку більш детального та повного правового регулювання діяльності податкових органів щодо адміністрування податків.

SUMMARY

The author of this article explored the regulatory framework for tax authorities to tax administration. The administrative regulation of the tax authorities on the basis of a set of interrelated groups of regulations of different legal effect had shown in this article. Proposed to improve and optimize the tax laws in the direction of a more detailed and thorough regulation of the tax authorities to tax administration.

№ 810/98 : в редакції від 28.05.2006 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/810/98>.

16. Про Положення про Міністерство фінансів України : Указ Президента України : від 08.04.2011 р., № 446/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/446/2011/print1364571302901985>.

17. Про Положення про Міністерство фінансів України : Указ Президента України : від 8.04.2011 р., № 446/2011 : (із змінами, внесеними згідно з Указом Президента від 26.12.2011 р., № 1183/2011) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/446/2011>.

18. Про реорганізацію деяких органів державної податкової служби, спеціалізованих митних органів та організацій : Постанова Кабінету Міністрів України : від 20.03.13 р., № 228 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://minrd.gov.ua/diyalnist-/zakonodavstvo-pro-diyalnis/postanovi-km-ukraini/62533.html>.

19. Про утворення територіальних органів Міністерства доходів і зборів : Постанова Кабінету Міністрів України : від 20.03.2013 р., № 229 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://minrd.gov.ua/diyalnist-/zakonodavstvo-pro-diyalnis/postanovi-km-ukraini/62459.html>.

20. Про затвердження Положення про реєстрацію фізичних осіб у Державному реєстрі фізичних осіб – платників податків : наказ Міністерства фінансів України : від 06.11.12 р., № 1147 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://sts.gov.ua/podatkovye-zakonodavstvo/nakazi/62193.html>.

21. Теремецький В. І. Адміністративно-правове регулювання податкових відносин в Україні : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07 / Теремецький Владислав Іванович ; МВС

України ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. – Х. : ХНУВС, 2012. – 408 с.

22. Теремецький В. І. Роль Конституції України в регулюванні податкових відносин / В. І. Теремецький // Конституція України – основа розбудови правової демократичної соціальної держави та формування правової системи : матеріали всеукраїнської наук.-практ. конф. (Харків, 23–24 черв. 2011 р.). – Х. : Право, 2011. – С. 394–397.

23. Теремецький В. І. Механізм адміністративно-правового регулювання у сфері оподаткування: сутність та особливості / В. І. Теремецький // Право та державне управління. – 2012. – № 1. – С. 104–108.

24. Теремецький В. І. Податкова реформа – новий погляд на відносини платника податків і держави / В. І. Теремецький // Актуальні питання сучасної юридичної науки: міжнародна науково-практична конференція (м. Київ, 05–06 жовтня 2011 р.) : у 2-х томах. – К. : Центр правових наукових досліджень, 2011. – Т. 2. – С. 78–79.

25. Теремецький В. І. Податковий кодекс України і податкові відносини: проблеми правового регулювання / В. І. Теремецький // Фінансове право у XXI сторіччі: здобутки та перспективи : збірник наукових праць за матеріалами Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 4–7 жовтня 2011 року) : Ч. II / НДІ фінансового права. – К. : Алерта, 2011. – С. 292–295.

26. Теремецький В. І. Податкові правові відносини в Україні : монографія / В. І. Теремецький. – Харків : Діа плюс, 2012. – 648 с.

27. Щодо створення нових та функціонування діючих ЦОПП : наказ ДПС України : від 10.02.2012 р., № 109 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.sta.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=353963&cat_id=90728&showHidden=1.